

RIJEČ UREDNIŠTVA

Ovaj dvobroj časopisa Prilozi izlazi u znaku dvaju događaja s različitim značenjskim predznakom ali jednako presudnim za njegovu sudbinu u prošlosti i budućnosti: jubilarne desetogodišnjice kontinuiranog izlaženja i smrti prof. dra Vladimira Filipovića. Dvije su to mjere vremena što su se svojim zbivanjem znakovito poklopile ne samo za suradnike nego i čitatelje Priloga koji i jesu njihova krajnja svrha.

Investiravši sve svoje vrijeme i energiju upravo posljednjih desetak godina svoga života u stvar u čijoj funkciji i jesu Prilozi, prof. Filipoviću je zahvaliti ono bitno: da je časopis u ovih deset godina svoga izlaženja izborio profilirano mjesto u našoj znanstveno-časopisnoj literaturi vezujući uz sebe sve širi krug čitatelja, u prvom redu iz redova istraživača srodnih područja povijesti hrvatske nacionalne i duhovne kulture, kojima je lektira Priloga postala stalnom potrebom. Naša pak zajednica filozofa, čiji su članovi najvećim dijelom bili još studenti profesora Filipovića, upravo posredovanjem Priloga kao i ostalih izdanja tematski istog karaktera što ih je pokrenuo također naš u neku ruku posljednji zajednički učitelj filozofije, postaje sve više (samo)svjesna filozofijske tradicije na vlastitu tlu.

S takvim danas već jasno raspoznatljivim funkcioniranjem u našoj znanstvenoj sredini Prilozi su upravo u ovoj desetogodišnjici redovitog izlaženja, što se već i kao gola činjenica može vrednovati kao uspjeh (zna se da mnogi znanstveni časopisi izlaze s velikim zakašnjenjima), pretrpjeli velik gubitak: smrću profesora Vladimira Filipovića izgubili su svog pokretača, svog (dosad jedinog) glavnog i odgovornog urednika te napokon i svog najuglednijeg i ne manje vjernog suradnika. U ovoj trostrukoj ulozi profesor Filipović je odredio časopis u njegova tri bitna aspekta.

Kao njihov pokretač profesor Filipović je odredio da Prilozi budu isključivo u službi projekta istraživanja hrvatske filozofske baštine. Taj projekt je opet, oslanjajući se, po vlastitom priznanju, na već jasno izražene ali nikad realizirane intencije svojih predšasnika na Katedri za filozofiju Zagrebačkog sveučilišta Franje Markovića i Alberta Bazale, uspio institucionalirati kao permanentni zadatak unutar izučavanja povijesti nacionalne duhovne kulture. Kao (prvi) urednik, osim vanjske fizionomije koja je postala zaštitni znak časopisa, on je definirao i unutrašnju strukturu Priloga ali tako da ju je ostavio fleksibilnom omogućivši na taj način mnogovrsne uredničke inovacije. I, konačno, kao suradnik on je svojim priložima ponudio model mladim istraživačima na koji se način može u istraživanju hrvatske filozofske baštine uspješno kombinirati klasična dok-sografska povijesno-filozofijska metoda s angažiranom interpretacijom sa stanovišta vlastitog filozofijskog interesa istraživača i aktualne filozofske problematike.

Uredništvo, koje je ostalo u istom sastavu izabравši između sebe glavnog i odgovornog urednika po kriterijima utvrđenim u svestranom i otvorenom diskusiji, odlučilo je zadržati kontinuitet Priloga u sva tri navedena aspekta. Ne iz nekog krivo shvaćenog pijeteta prema preminulom začetniku i dosadašnjem uredniku nego zbog same stvari do koje je i profesoru Filipoviću bilo jedino stalo. Za moguće, uslijed razvijene mnogostrukosti u istraživanju hrvatske filozofske baštine danas već i potrebne uređivačke inovacije (uvođenje novih rubrika, otvaranje prema novim suradnicima sklonim problematici navedenog projekta u čijoj je funkciji časopis, itd.) nema i ne može biti ograničenja. To bi uostalom bilo protiv intencije samog osnivača i dosadašnjeg urednika.

I na kraju, uredništvo se smatra obveznim dodati nekoliko napomena o ovom u neku ruku prelaznom dvobroju u pogledu uređivanja časopisa. Ovaj dvobroj je, naime, s obzirom na sve planirane priloge bio zaključen još pod uredničkim vodstvom prof. Filipovića u prvoj polovici lipnja ove godine, dakle prije nego što je otputovao na Silbu gdje je, kako je poznato, 26. lipnja umro. U razgovoru prije odlaska on je (ne na sjednici redakcije) nekim članovima uredništva govorio o svom naumu da napiše neku vrst uredničkog uvodnika za ovaj jubilarni dvobroj, dodavši međutim da to ne može sigurno obećati jer da je preopterećen preuzetim obvezama sve do jeseni kada obično tekstovi za Priloge idu u tisak. No, na njegovom radnom stolu na Silbi je ipak naknadno, tj. poslije njegove smrti, između ostaloga nađen rukopisni fragment što ga je njegov sin, prof. dr Velimir Filipović poslao sadašnjem glavnom uredniku na uvid. Budući da rukopis predstavlja koncept upravo spomenutog

zamišljenog uredničkog uvodnika, razrađen i oblikovan već kao smisljena cjelina (bez obzira na to da li ga je autor smatrao definitivno završenim ili ne), redakcija je odlučila da taj rukopis posthumno objavi na uvodnom mjestu za koje ga je autor u funkciji glavnog urednika bio i namijenio.

Ovim zaključnim napomenama uredništvo je htjelo upoznati čitaoce u kakvoj se situaciji našao ovaj dvobroj u času kad je izgubio svog glavnog urednika. Nadamo se da je iz rečenoga shvatljivo da je prof. Filipović zapravo još, ako ne urednik a ono svakako suurednik ovoga broja. Posthumnim objavljivanjem njegovog uvodnika upravo uz ovaj jubilarni dvobroj, kojemu se kao najboljem dokazu plodotvornosti svoje inicijative da pokrene Priloge prije deset godina s razlogom iskreno radovao, uredništvo je ne samo deklarativno nego i djelotvorno htjelo potvrditi da je još i ovaj desetogodišnji jubilarni dvobroj djelo prof. Filipovića.

UREDNIŠTVO